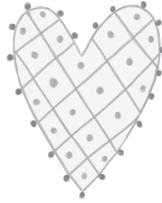


1



‘Ah, Parijs,’ zegt Jack. Hij steekt zijn handen in de lucht en kijkt omhoog. Jack is de beste vriend van Isa’s vader. Hij komt vaak even langs. Ze kennen elkaar al sinds ze jong waren. En het grappige is: zijn zoon, Jules, is Isa’s beste vriend. En soms zijn ze ook een heel klein beetje meer dan dat. Wanneer Jules en zij samen op haar balkon zitten en hij voor de grap aan haar haren trekt, bijvoorbeeld. Of wanneer hij niet doorheeft dat ze naar hem kijkt. Van een afstandje ziet hij er soms zo leuk uit dat ze het liefst haar armen om hem heen zou willen slaan. Al durft ze dat natuurlijk nooit. In een ver verleden hebben ze weleens verkering gehad. Isa haat het woord verkering. Het klinkt alsof je op een druk kruispunt kleuters moet helpen oversteken. Maar goed, hun verkering ging uit. En sindsdien zijn ze gewoon weer vrienden.

Isa bladert in een reisgids over Parijs. De stad waar haar grootouders haar mee naartoe nemen.

Jack kijkt over haar schouder mee, en zegt dan: 'Ik weet nog een leuk verhaal over Parijs, de stad van de liefde.'

Isa rolt met haar ogen. 'Je gaat toch niet weer van die saaie verhalen uit de oertijd vertellen? Toen jij en mijn ouders jong waren?'

'*Mais* natuurlijk niet,' zegt Jack met een zwaar Frans accent. 'Tek ga dat verhaal vertellen over die keer dat iek ging voetballen met Zidane.'

'Wie is Zidane?' vraagt Isa.

'Olala, meisje,' zegt Jack, nog steeds met dat Franse accent. 'Weet jij niet wie Zidane ies? Dat ies die grootste voetballer die Frankrijk ooit heeft gehad.'

'Whatever,' zegt Isa, en ze bladert verder in haar reisgids. Over een week gaat ze met haar opa en oma een weekend naar Parijs. Ze heeft geen idee waarom, maar ze denkt dat haar opa en oma een aanval hebben van OWWOOKSGLWHSMPN – O Wat Wordt Onze Oudste Kleindochter Snel Groot Laten We Haar Snel Meenemen Naar Parijs. En Isa wil maar wat graag mee.

'Mag ik ook mee?' vraagt Jack. Hij kent haar opa en oma ook. Van vroeger.

Isa kijkt even op van haar reisgids en schudt haar hoofd. 'Liever niet,' zegt ze.

'Ik was vroeger een beetje verliefd op je oma,' zegt Jack. Hij kust zijn vingers en blaast een zoen de lucht in. 'Je oma was de stoerste vrouw van de straat. Wat zeg ik? Van de hele

stad. Ze had heel lang blond haar en laarzen met van die dikke zolen. Die laarzen waren zo lang dat ze helemaal tot boven aan haar benen kwamen. En dan droeg ze zo'n lange jas met bont aan de binnenkant, en aan de buitenkant waren er allemaal bloemetjes op geborduurd. Ze droeg ook altijd een zonnebril. Zo'n kleine ronde met paarse glazen. Ze leek wel een popster.'

'Een popster?' vraagt Isa. Ze trekt een raar gezicht.

'Ja, zo noemde je dat vroeger, een popster. En jouw oma, Isa, zag eruit als een Engelse popster. Alsof ze zo was weg-gelopen uit *Toppop*.'

'*Toppop*?'

'Zo noemden wij MTV vroeger,' zegt Jack. Hij neemt een slok van zijn koffie.

'MTV is ook voor bejaarden,' zegt Isa.

'Een beetje beleefd tegen mijn beste vriend, jij,' zegt haar vader, en hij geeft haar zachtjes een tikje tegen haar achterhoofd.

Isa doet alsof ze het niet merkt en kijkt naar een plaatje van de Seine, de rivier die dwars door Parijs stroomt. Ze ziet voor zich hoe ze straks aan de oever van de rivier zit, haar benen bungelend boven het water, een croissantje in haar ene hand, een flesje Franse citroenlimonade in haar andere hand. En naast haar zit een knappe Franse jongen met zwarte krullen en een blauw-wit gestreept t-shirt liedjes op zijn gitaar te spelen. In haar fantasie denkt ze haar opa en oma

even weg. Die moeten maar naar een bejaardenmuseum.

Jack kijkt opnieuw over haar schouder mee in de reisgids. 'Kun je me niet mee smokkelen? Dan verstop ik me in je rugzak. Ik kan mezelf heel goed opvouwen.'

'Ja, en dan moet ik je zeker dragen.'

'Zo zwaar ben ik niet, hoor,' zegt Jack. En terwijl hij dat zegt, slaat hij lachend op zijn enorme bierbuik.

Dan komt Max de kamer binnen, haar irritante broertje. Net wanneer Isa opstaat, springt hij zonder te waarschuwen op haar rug. Hij slaat zijn benen om haar middel en houdt zijn armen stevig om haar nek.

'Ik wil ook mee naar Parijs!' roept hij keihard in haar oor.

'Au, gek, ga van mijn rug af. Ik hou je niet.'

'Hou je niet van me? Ik ben je lieve broertje.'

'Nee, ik zei: ik hou je niet.' Isa probeert zich aan de tafel vast te grijpen, maar Max is te zwaar. Met een plof vallen ze allebei achterover. Max ligt op zijn rug op de grond, Isa ligt boven op hem, haar benen steken in de lucht.

'Pff, jij bent pas zwaar,' zegt Max.

Isa rolt van hem af en wrijft over haar nek. 'Ik ben blij dat ik zonder jou naar Parijs ga.'

'Ik weet zeker dat er niks aan is zonder mij. Waarschijnlijk kom je je hotel niet eens uit. Je zit de hele dag te bridgen met opa en oma.'

'Je bent gewoon jaloers.'

'Ja,' zegt Max.

Isa vindt hem er ineens heel zielig uitzien. 'Echt?'

'Echt.'

'Zal ik een Eiffeltoren voor je meenemen?'

'Ja, de echte graag.'

Ze glimlacht. Soms is haar broertje best lief. Ze gaat een heel mooi gouden Eiffeltorentje voor hem kopen. En ze gaat boven op de echte Eiffeltoren staan en heel hard zijn naam roepen, zodat iedereen in Parijs het kan horen.

'Misschien gaat Parijs helemaal niet door,' zegt Max.

'Dat moet je niet zeggen.'

Hij slaat zijn armen om haar heen. 'Ik maakte maar een grapje, Isapisa.'

2



De vrouw die tegenover Isa in de trein zit is waarschijnlijk net zo oud als Isa's oma. Ze lijkt zelfs een beetje op haar oma. Met van dat korte grijze haar, een felgekleurde bloes en rode lippen. Alleen heeft deze vrouw een heel rare neus. De punt van haar neus staat omhoog en Isa kan zo in haar neusgaten kijken. Isa houdt haar hoofd een beetje schuin om te zien hoe ver ze erin kan kijken. Zou ze haar hersenen kunnen zien? Ze ziet vooral twee grote zwarte gaten. Het lijkt wel een stopcontact, denkt ze. Er groeien ook haren in haar neus – zwarte kwastjes die naar buiten ploppen. Isa buigt zich een beetje naar voren om die haren beter te bekijken. Is er dan niemand die tegen die vrouw zegt dat ze haar neusharen moet knippen?

'Zo, ben jij met je opa en oma op stap?' Ineens begint de neus te praten. Isa kijkt geschrokken op.

‘Ja,’ zegt haar oma, nog voor Isa zelf iets heeft kunnen zeggen. ‘Dit is Isabella, onze oudste kleindochter.’

Haar oma is de enige in haar familie die haar Isabella noemt in plaats van Isa. En ze spreekt het ook nog heel deftig uit. Haar oma is ook een beetje deftig. Vroeger niet, zegt haar vader. Vroeger was haar oma een hippie. Isa heeft weleens foto’s gezien uit die tijd. Vakantiefoto’s van toen haar vader net zo oud was als zij nu. Op een van die foto’s staat een knalgeel busje met een oranje luifel eraan. Onder die luifel zit haar opa in kleermakerszit op de grond. Hij heeft lang zwart haar en een grote baard. Hij heeft een bruine zwembroek aan die bijna tot zijn navel komt. Alleen al door die zwembroek kan Isa heel lang naar de foto kijken. Naast hem staat haar vader met zijn armen in zijn zij. Ook hij heeft zo’n rare, hoge zwembroek aan. Haar oma zit op een houten kist en houdt een gitaar vast. Haar lange haar is rood geverfd en ze draagt een oranje-bruin gestreepte sjaal om haar hoofd. Het is haar lievelingsoma. Het is trouwens ook haar enige oma, want haar andere oma was al overleden voor Isa werd geboren.

‘Ben je weleens in Parijs geweest?’

Isa kijkt naar de vrouw met de neus als een stopcontact en schudt haar hoofd.

‘Ik woonde vroeger in Parijs,’ zegt Isa’s oma. ‘En ik wil mijn grote kleindochter een keer de stad laten zien.’

‘Enig,’ zegt de vrouw met de neus.

Isa pakt haar telefoon uit haar tas en opent WhatsApp.

Hé Izzy, veel plezier in Parijs. Vergeet niet om een stuk Eiffeltoren voor me mee te nemen als souvenir. K-to

Isa glimlacht. Cato is de liefste vriendin van de hele wereld. Vanaf de eerste dag dat ze elkaar ontmoetten waren ze al vriendinnen. Vriendinnen op het eerste gezicht.

Isa kijkt naar buiten. Er is overal weiland. Zoveel groen tussen Amsterdam en Parijs. Groen, denkt ze. Tristan Groen, haar eerste vriendje. Hoe zou het met hem gaan? Het lijkt wel honderd jaar geleden dat ze bij elkaar in de klas zaten. Op een dag was hij vanuit Spanje naar Nederland verhuisd en had hij een jaar bij haar in de klas gezeten. Hij was haar allereerste vriendje, en op een dag was hij met zijn moeder verhuisd. Eerst terug naar Spanje, en toen naar Parijs. Gek, denkt ze, dat ze al zo lang niet meer aan hem heeft gedacht. Terwijl ze uren heeft gehuild toen hij verhuisde.

Cato en Sofie, haar beste vriendinnen, hadden een reddingsplan bedacht om haar over haar liefdesverdriet heen te helpen. Ze hadden haar meegenomen naar het zwembad en filmmiddagen georganiseerd, en op een avond ging ze naar bed en ontdekte ze dat ze die dag voor het eerst niet één keer aan hem had gedacht. In de weken erna had ze steeds minder aan hem gedacht. Hij had zijn profiel weg-

gehaald en was niet meer online te vinden. Ze kreeg geen berichtjes meer van hem, en foto's al helemaal niet. En zo was hij heel langzaam uit haar leven verdwenen. De jongen op wie ze stapelverliefd was geweest, was niet meer dan een vage herinnering geworden. Ze kan zich nu niet voorstellen dat ze ooit nog een keer zo verliefd wordt. Terwijl de kans toch groot is dat er ergens op de wereld iemand rondloopt op wie ze op een dag verliefd zal zijn. En wie weet vindt ze hem wel in Parijs, de stad van de liefde.

'Waarom zijn dommeblondjesgrappen altijd zo kinderachtig?' hoort ze ineens.

Isa kijkt haar opa aan. Hij is dol op flauwe grappen, en heeft hetzelfde, irritante gevoel voor humor als haar vader. Haar vader vertelt ook altijd van die stomme moppen, waar hij dan zelf het hardst om moet lachen. 'Ik heb geen idee,' zegt ze.

'Omdat domme blondjes ze anders niet begrijpen.' Hij lacht hard. Zo hard dat de mevrouw met de neus geschrokken opzij kijkt.

'Ach, schat, val je arme kleindochter niet lastig met je moppen. Zag je niet dat ze lekker naar buiten zat te staren?' Haar oma geeft haar een knipoog.

'Houdt u van dommeblondjesmoppen?' Haar opa kijkt naar de vrouw met de neus. Die knikt vriendelijk naar hem en leest dan weer verder in haar tijdschrift.

‘Waarom spreken domme blondjes zo goed Frans?’ gaat Isa’s opa verder.

‘Nee!’ Isa’s oma klinkt streng.

Isa’s opa wrijft in zijn handen. ‘Een spelletje ik-zie-ik-zie-wat-jij-niet-ziet dan? Het is nog een hele reis naar Parijs.’

‘Ik denk dat onze Isabella daar nu echt te oud voor is.’

‘Wat een onzin,’ zegt haar opa. ‘We hebben dat zo vaak gespeeld. Weet je nog, Isa?’

‘Ik wil het best spelen, hoor.’

‘Ach, lieverd, laat je niet gek maken door je opa. Hij verveelt zich gewoon snel. Kijk jij maar lekker naar buiten. Voor je het weet zijn we in Parijs.’

Hé, schatje, ben je al in Parijs? Ik mis je nu al. K-to.

Isa stuurt haar vriendin direct een berichtje terug.

Op weg naar Parijs. Voor het eerst van mijn leven naar de stad van de liefde. En het is nu al mijn lievelingsstad. x